

Líban, la política de la violència

Líban és ingovernable per molt que s'hi esforcin les potències veïnes i tot el món àrab. Aquesta és la lliçó de l'atemptat que el passat dia 22 de novembre posà fi a la vida del president Muawad. La guerra civil, iniciada fa catorze anys, sembla tenir un futur resplendent i els intents pacificadors fracassen un rere l'altre. Política i violència són les dues cares d'una mateixa moneda que es diu Líban.

Muawad només va durar disset dies en la presidència i la seva mort representa un retorn al punt zero després de mesos de pacients, complicades i treballoses negociacions entre una infinitat de partits, grups, grupuscles, fraccions libaneses i països com Síria i tot el món àrab representat per una comissió tripartida de la Lliga Àrab. Si l'assassinat, el 1982, del president Bechir Gemayel va ser una derrota per a Israel, la de Muawad el 1989 ha estat una desfeta per a Síria. I també per a la Lliga Àrab i per als moderats musulmans i cristians libanesos que havien apostat per una solució de compromís que reequilibrava la distribució de poder dins el Líban. Totes les sospites recauen sobre Israel, sobre el general Acun, enfrontat a Síria des del seu reducte cristià, i sobre l'Iraq, aliat d'Acun. Ara bé, no s'ha d'oblidar que al Líban tots es maten entre tots: cristians i musulmans, cristians entre cristians, musulmans entre musulmans i fins i tot dins de cada comunitat, com xiïtes entre xiïtes. Així mateix, hi ha al país dos exèrcits ocupants, un

La guerra civil al Líban sembla tenir un futur resplendent.

al sud (Israel) i un altre a l'est i al nord del país (Síria).

És difícil trobar una lògica als esdeveniments d'aquell país, però queda clar que l'assassinat de Muawad ha estat un atac per a enfonsar el pla de pau dificultosament elaborat i consensuat per la Lliga Àrab. Fins ara totes les solucions pacificadores més o menys consensuades han estat boicotejades bé amb manobres polítiques bé per la violència pura i simple.

La dinàmica de guerra civil al Líban no s'ha vist fins ara afectada per la distensió que a nivell internacional està produint la progressiva entesa EUA-URSS que es reflecteix en la minva de la virulència de nombrosos conflictes bèl·lics que tenen per escenari el Tercer Món.

Antoni Reig

El FMLN vol negociar amb força

San Salvador ha viscut les crueltats de la guerra de ben prop. L'ofensiva que la guerrilla del Front Farabundo Martí d'Alliberament Nacional (FMLN) desencadenà el dia 11 de novembre en tot El Salvador, i especialment en la capital, sorprené l'exèrcit.

guerra de San Salvador.

D'aquesta ofensiva n'han sortit més perdedors que guanyadors. El president Cristiani ha quedat en evidència, com si només fos la part més presentable del seu partit, l'Aliança Republicana Nacionalista (Arena), un cau d'ele-

Jesuïtes assassinats a El Salvador.

Sembla que la finalitat de l'operació del FMLN era poder negociar des d'una posició de força, una vegada que havia alertat el govern i l'exèrcit de la seva capacitat de dur la guerra al mateix San Salvador. Trencat l'anterior equilibri de forces, la guerrilla no acudí a les converses amb el govern, previstes per a la setmana passada a Caracas, i demanà un diàleg amb l'exèrcit, difícil d'establir quan encara són ben obertes les ferides de l'anomenada

ments tan perillosos com Roberto d'Aubuisson, reconegut com el cap dels *esquadrons de la mort* durant alguns anys. Cristiani, un «ingenu políticament», segons el jesuïta assassinat Ignacio Ellacuría, no sembla dominar ni el partit ni un exèrcit poc acostumat a l'ordre civil. La matança dels sis jesuïtes confirma els temors dels que parlaven del ressorgiment dels *esquadrons de la mort* i de la feblesa de Cristiani.

Antoni Castel